

РЕШЕНИЕ №103

гр.Перник, 09 август, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на осми август две хиляди и дванадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря А.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 202/2012 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

П.К.Ф. *** обжалва Заповед № ЗД-802-0038/9.VII.2012 г., издадена от ИД Директор на Дирекция “Социално подпомагане” гр. Радомир, обл. Перник, с която е наредено детето на жалбоподателя, Л. П. Ф.***, малолетен, роден на 16.I.2002 г., спешно да бъде настанено в SOS Детско селище, с. Дрен, обл. Перник. Като правно основание на обжалваната заповед са посочени разпоредбите на чл. 27, ал. 1, във вр. с чл. 4, ал. 1, т.5 и чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЗакрД и чл. 33, ал. 1 и 2 от ППЗЗакрД. В жалбата се излагат оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на административния орган при издаване на заповедта, както и за несъответствие на обжалвания административен акт с материалния закон. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на деловодни разноски. В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител на жалбоподателя.

Ответникът по жалбата, издателя на заповедта, в качеството на административен орган, оспорва основателността на жалбата, излага становище, че не са допуснати твърдяните нарушения и че следва да се отхвърли жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от бащата и законен представител на малолетното дете, по отношение на което е разпоредено настаняване в селището. Съгласно разпоредбата на чл. 129, ал. 1 от СК, родителят, какъвто безспорно е жалбоподателя може да представлява детето, а оспорвания административен акт има пряко отношение към оспорвания, тъй като е разпоредено малолетното дете да бъде изведено от семейната среда в която живее. Безспорно е също така, че единствен родител на детето е оспорвания и с тази заповед се засягат негови права, като родител, и законни интереси, наложени от нормативно определените отношения между родители и деца. Жалбата е подадена в законово установен срок. Разглеждането ѝ е по реда на АПК и следва да бъде приета за разглеждане. Неоснователно е възражението на ответника за недопустимост на жалбата.

Разгледана по същество е основателна. Заповедта е издадена от компетентен орган, без да са налице фактическите и правни основания за настаняване на детето в селище от резидентен тип, както е приел административния орган. В мотивите си, отчетени от приложения социален доклад от 18.VII.2012 г., административният орган е приел, че върху детето е упражняван физически тормоз, изразен в неприемливи методи на възпитание. След преценка на всички събрани доказателства в хода на административното производство и в хода на съдебното дирене по делото, съдът счита, че не са налице надлежни

доказателства, от които да се установи, че върху детето е упражняван физически и/или психически тормоз, поради което да съществува опасност за неговото развитие, налагаща спешно извеждане и настаняване на детето извън семейството. Административният орган се е позовал единствено на подаден по телефона устен сигнал, без да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Към административната преписка не са приложени надлежни доказателства относно упражняването на физически и психически тормоз върху детето от бащата. Не са безспорно установени действия от страна на бащата, изразяващи се в побой, равнозначен на физическо насилие. Действително има протокол от освидетелстване, но той е с констативен характер за физическото състояние на детето, без да се установява механизма на получените увреждания. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗЗакрД настаняването извън семейството се налага като крайна мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, освен в случаите, когато се налага спешно извеждане на детето. От материалите в административната преписка няма данни социалните работници да са приложили някоя от мерките по чл. 23 ЗЗД за закрила в семейна среда и това е така, предвид разпоредбите на които е издадена оспорваната заповед, но те са преждевременно приложени.

От събраните доказателства по делото не се установява категорично малолетното дете да е бил жертва на насилие в семейството и за него да е съществувала сериозна опасност от увреждане на физическото и психическото му развитие. Не са налице фактическите и правни основания за извеждане на детето от семейството и настаняване в SOS селище, пред вид липсата на категорично установени доказателства за физическо посегателство от страна на оспорващия. Тази хипотеза не се отрича или изключва от решаващия състав, но липсата на преки доказателства в тази насока, не може да се прилага като аргумент за законосъобразно издадена заповед за прилагането на крайна мярка. Административното производство е образувано законосъобразно и в съответствие с чл. 9, ал. 1 от във вр. с чл. 10, ал. 1 от същия правилник - по устен сигнал, разглеждането на който е от компетентността на ответния административен орган по настоящия адрес на детето. Материалноправната разпоредба на чл. 33, ал. 1 от ППЗЗакрД предвижда предприемане на спешно настаняване извън семейството в случаите, **когато има опасност за здравето и живота на детето**. В тези случаи не се извършва предварително проучване на възможността за настаняването на детето в семейство на роднини или близки с подготвено становище за годността на близките или роднините да отглеждат детето (чл. 24 от ППЗЗакрД). На основание чл. 33, ал. 2 от Правилника, настаняването се извършва незабавно след получаването на сигнала със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане", а на основание следващата алинея 3 проучването започва незабавно и се извършва в срок до 10 дни от издаване на заповедта. Обезпечителният характер на мярката по отношение на интересите на детето изисква провеждане на бързо административно производство, като административното решение следва да бъде взето незабавно, но предвид крайния характер на мярката, следва да е налице реална опасност за детето, по отношение на което се взема тази мярка. Съдът преценява, че извършеното проучване, обективизирано в изготвения Социален доклад не е достатъчно като обхват и източници на сведения, за да бъде изяснена фактическата обстановка във възможно най-пълна степен. В този доклад няма данни живота или здравето на детето да са застрашени. Извън констатация за неприемливи методи на възпитание, административният орган е

приел, привързаност на детето към бащата и роднините му, че получава помощ от бащата и учебния процес и др. Отчетена е строгост от страна на бащата, но в никакъв случай системен психически или физически тормоз. По отношение на приложените писмени доказателства по приключена административна преписка от 2011 г., образувана по същия начин, на същото основание и срещу настоящия жалбоподател, съдът намира, че към онзи момент, административния орган стриктно е спазил реда за провеждане на социална анкета и изготвянето на социален доклад. Тези законово съобразени действия тогава са довели до адекватен, на проведените действия от страна на администрацията, резултат. В настоящия случай крайния резултат – извеждане на малолетния от семейството и настаняването му при условията на чл. 4, ал. 1, т. 5 от ЗЗакрД е обективизиран с оспорваната заповед преди да се извършат обуславящи необходимостта от издаване на оспорвания административен акт действия, като определено не се доказва необходимостта от тази крайна мярка.

Съдът констатира, че в хода на административното производство са допуснати процедурни нарушения, които наред с незаконосъобразно приложената крайна мярка са основание за отмяна на заповедта.

На 9.VII.2012 г. е проведено освидетелстване на Л. Ф.*** на 10 години, с писмено съгласие на лицето. Лицето обект на освидетелстване не е дало писмено съгласие. Такова съгласие може да даде бащата, но предвид спецификата на случая, такова съгласие е дал директор на детско селище, без да е ясно в какво качество и кога – преди издаване на заповедта или след това, което може да предизвика основателни съмнения, дали от момента на извеждане на детето от дома, до освидетелстването то е било поставено в неподходяща среда, дали не е участвало в игри, ако е било транспортирано до детското селище и др. Освидетелстването е станало във връзка с образувано досъдебно производство, по реда на НПК, което няма отношение с административното производство. Както е отразено, от огледния протокол не може да се прави категоричен извод за нанасяне на побой и причиняване на физически увреждания на детето, а ползуването на доказателства от друг характер производство не се цени като факт на пълно доказване.

Допуснати са нарушения по чл. 15 от ЗЗакрД. Изисква се задължително изслушване на детето, когато е навършило 10 годишна възраст, както е в настоящия случай. Няма данни да е проведено такова изслушване, или ако е било провеждано, не е изпълнено изискване на императивна норма, което налага извода, че процедурата по прилагане на мярка по чл. 4, ал. 1, т. 5 от Закона е нарушена. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗДД) изрично сочи, че за изясняване на факти и обстоятелства, имащи значение за случая се съставя констативен протокол, в който се обсъждат обясненията и възраженията на заинтересуваните лица. Такъв протокол, удостоверяващ, че Л. Ф.*** е понесъл физическо увреждане от баща си липсва. Следва да се има предвид, че по същия ред трябва да бъде документирано и изслушването на децата, въведено като изискване на чл. 15, ал. 1 и 2 ЗЗД. Такъв протокол е доказателството, макар и не единствено, което по Закона за закрила на детето има стойност. На следващо място – няма изслушване на детето в присъствие на социален работник от Дирекция "Социално подпомагане". Това присъствие е задължително по силата на чл. 15, ал. 4 от Закона. Освен това административния орган е трябвало да разпoredи изслушването да се извършва и в присъствието на родител, настойник, въпрос на преценка на административния орган или друг близък човек, когото детето познава След като по административната преписка липсват убедителни

доказателства за противоправно поведение на жалбоподателя, неправилно е издаването на оспорваната заповед, с оглед строго личния характер на процесните отношения.

Намесата на административния орган по ЗЗакрД е задължителна, когато са нарушени правата на детето, когато е безспорно, че е наложително извеждането му от среда, която е вредна за живота и здравето му, а в оспорваната заповед и приложената административна преписка по действията на социалните служби от 9.VII.2012 г. до сега няма данни, налагащи издаването на оспорваната заповед.

Предвид изложеното, Административен съд Перник намира, че оспорваната заповед е незаконосъобразна и при издаването ѝ са допуснати съществени процедурни нарушения, което налага отмяната ѝ. В тази връзка искнето за присъждане на разноски е основателно и в тежест на ответника по жалбата следва да се възложи заплащането на 160 лева в полза на жалбоподателя.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалбата на П.К.Ф.***, баща и законен представител на малолетния Л. П. Ф.*** Заповед № ЗД-802-0038/9.VII.2012 г., издадена от ИД Директор на Дирекция “Социално подпомагане” гр. Радомир, обл. Перник, с която е наредено детето на жалбоподателя, Л. П. Ф.***, спешно да бъде настанено в SOS Детско селище, с. Дрен, обл. Перник

ОСЪЖДА Дирекция “Социално подпомагане” гр. Радомир да заплати на П.К.Ф.***, настоящ адрес – с. Бобораци, община Радомир сумата 160 лева, деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/